

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoju mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel!

F.

Serbiske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicizščetni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

16. njedźela po šwjatej Trojizy. Efes. 3, 14—21.

Schtó mohł liczyć wschittkich tych, kiž buchu psches dženknišche sczenje wo mlodzenzu w Nainje pschi khoroločach šwojich lubych, pschi jich kashczach a rowach we wulkej šrudobje posběhnjeni a troštowani! Kak wjele je bohaty trošcht cžetpalo i Jesuškoweho šłowa, k tamnej wudowje rěczanym: „Njeplacž!“, kak hišcže wjele bohatschi i jeho skutka šbudzenja mlodzenza se šmjercze! Haj sawěrnje: „Jesuš Khrystuš je šmjerczi mój wšał, žiwjenje pak a njesachodnosć na šwětlo pschinješt psches to evangelion.“ Mózny trošcht i Jesuškoweho šłowa a skutka móža pak šebi jenož cži wšacž, kiž šu we wěrye i nim šjednocieni a pschezo wutrobnišche towarštwo i nim mječ pýtaja. Pawoł, kiž je šłowa dženknišcheje epistole pišał, je tajki cžlowjet byl. Schtó teho šnješa mój pschi wschej cžlowškej šlabošczi samóže, wo tym mamy dosć wopošmow w jeho žiwjenju. Š jastwa je wón pišał epistolu na Efesiškich. Tola tuto njeje jeho wutrobje rubicž mohło wješelosć a šhrobšosć. Wón, tón šwjašany, trošchtuje tych, kiž šu w šwobodže; wón wě, so šlužobnik Khrystušowy cžetpicž dyrbi; wón móže šwoje cžetpjenje šhwalicž jako pscheštrašjenje šwojeho šastojáštwja, jako cžescž ša šwoju wofadu. Těho šameho plody wšcał jej k wužitku pschiindu. Sawěrnje, jako jedyn šchescžijanški ryczet, kotrehož podleženje w šědženju je druhim pomoz, šjewi šo psched nami Pawoł we šłowach epistole.

Kajkiž pak wón je, tajkich cžze wón tež naš widzić a mječ. Těho dla je w tutym jeho žyłym lišcže tak wjele modlitwow a dobroproščenjow, šo buchu šo šchescžijenjo tola pošplnili na šnustkowym cžlowjetu. Khrystuš nje-móže cžlowjetow trjebacž, kotrychž kolena šhablaja, ale kiž šu kručzi a roššudženi.

Wón cžze naš napominacž k wobštajnemu duchownemu roščenju, kiž je nam šchescžijanam nusne.

Pschi tym šo prašchamy:

1. Š wotkel wosmjemy mój k temu?
2. W cžim mamy rošcž?
3. Kajki wotšynjony šonz mamy pschi tym psched woczomaj mječ?

1. Přenje praščenje pschi porucženym nadawku je: Š wotkel šjerjemy mój k duchownemu roščenju? Tak někotry praji: Štač we wschěch padach kaž škala w morju, to je něšto krašne a rjane. Wón pak šnydom pschistaji: Ša šam njerunam šo tajkej škale, kóžde cžetpjenje mje jako žolma pošchaše a do šhablanja pschinješe. Wón šhwal šebi Pawoła dla jeho mužnosće a šplnosće, ale wo šebi šamym wón mēni, šo je jeho natura psche mjehka, tak šo kóžda malicžšosć jeho ke šhablanju pschinješe. Schtóž pak tak praji, njeh šebi da psches dženknišchu epistolu žorlo pošplnjenja a mozy pošacž. Še šebje šameho njesamóže nihtó tajku mój cžetpacž. Wona leži šwonkach naš, po 16. šhtucžy epistole w bohatswoje krašnosće Božeje.

S polnym pravom praji Marja we swojim khwalbnym khërľuschu: Bóh storka móžnyh se stolow a posbëhuje ponížnyh; hlódných napjelni i kublami a bohatelyh wostaji próšnyh. W Bosy mamy bohate a krašne žórlo našeho pošyljenja, bohate, dokelž šo ja wschitkich čłowjekow žórli a ženje njesaprahnje, krašne, dokelž samóže našche žiwjenje pschekrašnič.

Bjechať k čerpanju i tuteho žórla je po 14. schucžy epistole modlitwa. W nej widžimy, kať Pawoł sa šebje a sa šwoju wošadu prošy wo pošyljenje. Dokelž jich wjele wo modlitwje ničžo wjedžecž nochzedža, njelhonja woni, šhto tuta samóže. My pať čžemy w nej wschitke šwoje naleženja na teho Šnješa čžinyč.

2. Šhto potom na šebi šhonimy, hdyž šo modlimy? Duchowne roscenje abo po šłowach Pawołowych pošyljenje na šnutstownym čłowjeku psches Božeho Ducha. Psches šwjatu šchćenizy šmy šo my wschitzy narodžili k džecžom Božim. Ale kať wjele dha nět wot naš šu mužojo w Šhrystušu? Je dha jow tať kať w čželnym žiwjenju? We nim džecžo roscje a pschibëra bjes teho, šo by šobu škutowało. Bjes wjedženja a bjes šamšneje prózy wone roscje a šo pošylnja. W duchownym žiwjenju ma šo pať hinať. Šow wot tebe wotwišy, hacž ty mały a šlaby wostanješ, abo hacž budžesh wjetšchi a šylnišchi. Šhtož na Boha njespomina a šebi wot njeho šhlëb ša dušchu njewuprošy, tón wostanje w duchownej šlabošči džëšča. Duž dajmy šebi jón dawacž wschëdnje!

Roscžemy tať duchownje, dha budže potom, kať 1. schucžka praji, Šhrytuš hdylicž w našchich wutrobach. Tón wschehomóžny a wëčžny Šsyn Boži šo šjednocži i nimi a wone budža jeho šwjatniza. Wón naš pschekrašni, šo wužiwamy šbožny pokoj, šo šmy šakorjenjeni w lubošči a šaloženi na njepowalnu twjerdu škału.

3. A k čžemu dóndže šchëščžijan pschi rajšim roscjenju? Wón pošnaje Bože potajštwja po jich šchërošči, dolhošči, wyšokošči a hlubokošči. Ššwëtne wëdomnošče njecžinja žaneho čłowjeka šbožowneho; čžim dale wón w nich pschiňdže, čžim mjenje wone jeho špokojja. Wjedžecž pať, šo je Bóh šo w Šhrystušu nam šjewil, je ša našche wobčëžene dušche nëšhto wopravdže špokojaze a šwješelaze. Š tajšim wjedženjom mamy wschať tu wëštošč, šo wysche naš je jedyn Bóh, tiž je lubošč, tiž naš čłowjekow pyta a k šebi wabi jako našch luby Wóčez. Našche wutroby šu jeho templ, a we wuškim šwjastu i Šesušom šlužimy jemu po jeho špodobanju, šmëjo tať hižom jow na šemi šbožnošč.

D šraduj šo nad tym, ty wješëla dušcha,

Šo šy ty i Bohom šjednana;

Ach lubuj a šhwal wschať, kať tebi šo šlušcha,

Toh' najlubšcheho Šesuša.

Wón wušwoli šebi čže k hegenštwu

A da šo tebi šam i lubošču.

Tróž hrëhej, tróž čžertej, tróž wschitkemu šlemu,

Ty Bože šy džecžo a šlužišch nëtš jemu. (433, 3.)

M. w H.

Ja hinať njemožu.

Šromny baron i Šottwiž, tiž bëšche w špocžatku přjedawšeho lëtštotka w Barlinje živy — wón 1843 wumrje — šo nëhdy je šlawnym šilosofom Šanom Bohumilom Šichtu wo wërje roscžowajšche. Tón šilosofa džëšche: „Modlicž šo njemožu, džecžo dyrbi šo modlicž, ale muž dyrbi čžywacž.“ Na Šichtowu prašchëň: „Njepšchihłokujecže mi w tym?“ i Šottwiž wotmolwi:

„Šnješ profesoro, hdyž ja rano wotucžu a na wschë te pschëšluchnošče pomyšlu, kotrež mam wob džëň dopjelnicž, a potom na šwoju šlabošč špomnju a kať mi tať husto na ščerpliwosčji a lubošči a mudrosčji pobrachuje, dha hinať njemožu, ja dyrbi šwojeho njebjëšeho Wótza prošycž: Šnježe, pomhaj mi ty! A hdyž šo wjecžor k španju lehnu a na wschitko to pomyšlu, šhtož šym wo dnjo šakomžik a šmyliť, dha njemožu šmërom wušnyč, nješšym-li najpředy šwojeho njebjëšeho Wótza prošyl: Šnježe, wodať mi!“ — „Šnješ barono“, nëtš Šichta rjekny, „ja bych čžyl, šo bych tať dalošo byl kať Šy.“

Bóřny na to Šichta na tyšuf šhori, kotryž bë šebi we woješškim lazareče pschicžahnyť, a wumrje. We šwojim testamencže bë tón wulki šilosofa pobožneho barona i Šottwiža, i kotrymž bëšche jeno tutón jedyn krócž rëčzał, ša šormindu šwojeho jenicžkeho šyna pomjenowať.

F.

Šmërowanje.

Čłowjecže! budž trošchny, hdyž dóňt tebi
Šorja hórki šhelich podawa;
Wróčži šo, o njedaj štyšlacž šebi,
Bóh čži njebjšo šašo wujašnja.

Njepuščecž wutrobitošč, jeli rany
Boža ruka tebi nabije;
Š poddacžom nješ šchiz, čži pschipóšlany,
Šlej, wón tebi potom lóžšchi je.

Nješkorž, njeplacž, hdyž čže Bóh Šnješ wodži
Šo čžernjojtej drošy žiwješškej;
Wjedž, tež po čžernjach Bóh i tobu šhodži,
Duž šo jemu jeno dowërjej.

Hdyž tež bološče čže pschëščëhaju,
Wšmi wscho i džakom i ruki Božeje;
Wopomü, šo Bóh junu k njełja raju
Š domu hubjenštwja čže powjedže.

Njepuščecž nadžej tež pschi šwojich rowje,
Pošbëhü šylšnej wocži k njebjëšam;
Šraj: Šam horjekach po Božim šłowje
Ššwojich lubych šašo wohladam!

K. A. Fiedler.

Šlabožina w šhuli.

(Šotracžowanje.)

Šhto dyrbi šo w ludnej šhuli i žyrkwinskim khërľušchom dozpicž? Ša na tule prašchëň šlëdowaze krótkë wotmolwy dawam, bjes teho šo bych je dale motivierowať.

1. Žyrkwinski khërľušch dyrbi k natwarjenju šlužicž. Wón ma k temu šobu pomhacž, šo by šo šhulške, šwójbne a wošadžine žiwjenje pošbëhnyło, šwjecžilo, pschekrašniło. W khërľušchu dyrbi šo hižom džëčžom bohate, čžiste žórlo šwëťka, trošhta, mëra a wješëla wotantnyč.

2. Žyrkwinski khërľušch dyrbi drje wschë duchowne možy džëšča — rošom, wutrobu a wolu — wubudžecž a rošwivacž; ale žyle wošëbicže dyrbi wón tola — dokelž džë je poešija a špëw — na šacžucže škutowacž, dyrbi tošamo wupjelnjecž se šwjatej radošču nade wschëm, šhtož je wërne, dobre a rjane, nade wschëm, šhtož je bójške. Žyrkwinski khërľušch ma žyle žiwjenje džëščowejë dušche žiwicž a hajicž, a to niž jeno pošëdnje se šwojim wo-

pschijecjom, pónacze a wolu mozowatym, ale tež njepofrédnje se swojim hłóšom, kotryž dže sam sažo hižom samože, směruijomnje, rosmješelujjo a snadobrijejo na duschu skutkowacž!

3. Zyrkwinski thěrłusch dyrbi so, hdžež woppschijecze k temu skladnojcz dawa, k temu wuzicz, so so džečzi se wšchelafimi nawjedžitofczemi (n. psch. zyrkwinsko-historiskimi) wobohacza, a so wone pschi tym tež pschi druhich pschiležnosczach nawuknjene (wošebje biblijske) šobu wospjetuja.

4. Zyrkwinski thěrłusch dyrbi rěcznistu sdželanoscz džešcza spchowacz, k czemuž je wón bóle dyžli žadny drugi pschedmjet pschihódnj, dofelž dže to najrjenišche, sčtož móže człowjek męcz, w najrjenišchej formje poslicza. Wón podawa nještóncznu wšchelafoscz po woppschijeczu a wurafu, tola pschezo nadobnu, pschezo rjanu; tehodla pak je wón tež tajki wubjerny šredl sa rěcznicžnu sdželanoscz.

Nětko so prašcha, kak ma so k thěrłuschom wobkhadžecz, so so tele samery dozpija. So bych šebi wotmolwjenje na tule wulku praschen polóžik, ja tožamo do šlédowazych jenotliwych praschenjow rospoločam.

(Pschichodnje dale.)

Šte towarštwu.

Evangelista Moody šlédowaze powjeda: Něhdy jeneho knjefa w Sendželskej wopytach a pola njeho rjaneho kanarika wuhladač. Jako jeho rjanoscz wobdžiwach, tón semjan džešche: „Šaj, wón je rjanj, ale je bohuzel šwój hłóš šhubil. Wón bě něhdy krašny špěwač; tola ja mějach waschnje, so jeho klětku do wotna stajach; duž so potom wroble se šwojim njepšchestajnym czikotanjom k njemu bližowachu, a po něčim wón špěwacz pschesta a wot nich tónle czikot nawukny, a wščitko, sčtož wón nětko hišcže móže, je czikotanje a czikotanje.“

Š kajka wubjerna wupodobnoscz je to wot tak mnohich šchesczjanow! Woni bęchu něhdy šwuczeni, šwoje zionske thěrłusche k radosczu špěwacz; ale woni do pschebliškeho wobkhadu a šwajška k tajkimi pschindžechu, kotrychž hłóš je jeno sa šwět, a tak šu so woni ššóncznje tamnemu kanarikej runych ščinili a nětko ničjo druge njerosymja, hacž jeno czikotacz a pschezo sažo czikotacz.

F.

Bože šlowo.

Dr. Martin Luther ras džešche: Duscha móže wšchě wězy parowacz, jeno Bože šlowo niz; pschetož bjes Božeho šlowa jej k ničim pomhane njeje. Ma-li pak wona Bože šlowo, dha ma tež na nim doscz: Šedž, radoscz, mę, prawdoscz, mudroszcz, wěrnoszcz, šwobodu a wšcho dobre w najpošnischej męje.

„Mój nano!“

Šamožitj bur męjesche jeniczkeho šyna, kotryž dyrbjesche ras k herbu wšchěch jeho kublow bęcz; ale bohuzel hłuchoněmy, bęšche tón šyn sa njeho džečžo starosczje. Nan dyrbjesche jeho do jeneho wuštawa dacž, tak czežto hacž jemu tež bu, šo wot šwojeho džešcza dželicz a jo zušym rukam pschewoštajicz. Šchtyri lęta bęšche šyn wot doma precž. Dofelž hłuchoněmišcžo jara daloko ležesche, dha njebęšche wón sa tón žyly czaš domoj pschishoč. Šsyn bęšche w tymle czaš rěczecz nawuknył, tak derje hacž je to hłuchoněmemu móžno. Jako wón ššóncznje sažo do staršiškeho domu šastupi, wón wobě ruzj sa nanom wupšchestrje a žyle jašnje a šrosymliwje tej šlowoczj wurjekny: „Mój nano!“ Šura to hłuboko hnu, a wón džešche: „Š jeli šwoju starobu hacž na 80 lę pschinyšju, tón woko- mit ja ženje njepomnju, hdžež moje džečžo přeni šrócz: „Mój nano!“ še mni rjekny. Še šwojej nimo męry wulkej radosczji

wóšla wón hłuchoněmišcžu thęazhrimnowšku bankowku jako džak sa wšchu prózu, kotryž bęchu w nim k jeho džešczom męli.

Šch, kak dołho tola hušto traje, přjedy hacž człowške džečžo se šwojim Šophom rěczecz nawuknje a přeni šrócz tak, so šo psches mřóczele pscheczšichczji, „mój Šótcze“ praji! Šle kajka radoscz budže to w njebju nad człowjekom, kotryž k šwojemu Šohu „Šótcze“ praji a tak prawe džečžo Šože šbywa!

F.

Ša tych, kotřiž šu wotkhorili.

Šekar a haptykar pschindžetaj a žadataj šwoje pjenjšy. Šelowa žona hižom pschi přnim dawanju pjenjšy dostawa. Šón pak, kiž to štrowotne šelo roscž dawa a šbychnjenja wušklyšcha, a bjes šotrehož žohnowanja žane šekarštwo ničjo njepomha, tón k wjetšcha prošny wuńdže a ničjo njedostawa.

Šot jeneje šchesczjaniki šym šlyšchal, so je po šwojim woczerstwjenju 40 tolet k mišionštwu darika.

Šak dha je šo k tobu męlo, jako ty abo twoje lube džečžo štrowoscz sažo dostajštaj? —

Pawk psche šmjercž.

Šowjedancžto se šawoštajenštwu Šana Šjele.

Šo móže šamo tež někajki hubjenty pawk duschneho człowjeka psched šmjercžu wobrócz, sčto by to rjekł? Š tola, chže-li to Šoh, temu tak je. Šo tym šwědczi nam tutónle podawł.

Šo njeje tak wulzyšchnje dołho, dha bęšchtaj mandželšaj žiwaj, wón njeduschny muž, wona pak pobóžna žonška. Šón bęšche sa mlode lęta byl nimaschny hólz, a wona bě šamóžna towaršcha byla. Šón nimaschnil bě pak byl rjanj kaž šemjanški mlodženz a rchly kaž jelen, so by šóždy rad woczji na njeho šajil, wošebje žonške. Ša pjenjšna knježna pak njebęšche šczęla kaž wonjaza róža a bęšche nahlad šhoreje tujawki męla. Šotajkim njebęšchtaj šwonta, kaž šo tak praji, jenajkeho liza a šnutška njebęšchtaj jenajkeje dusche, kaž hižom špomnich. Šón bęšche do šwojeje žęitwy we šlowach a pocžinkach lišcžak, na woczji špodobny pachol, ale sa nadrami falschny kaž Šudach. Šona pak bęšche k wutrobu špravna kaž hólšik, czohoždla njebě ji k wěrye, so mohł sčto drugi njeprawny bęcz a hinał rěczecz a czinicž, hacž pschi šebi męni.

Šo bě wón wo nju k lišchkami šhodžil, njebęšche nitomu dživ. Šola męnjachu ludžo, to luboczinjenje njeje k lubosczje k hólzy, ale se žadanja sa jejne ššěborne šchinye. Šdyž pak chžychu ji derjemęnjaze dusche žęitwu k nim wotradžecz, bě wona kaž hłucha a nochžyšche žaneje wotrady šlyšcecz, dofelž ji wóczjy k horjazej špodobu na njeho džešchtej. Šimo teho bě šchpibel ji do woczjow prajil, so na róžu podobna njebě. Š wjedžesche tež, so by šo žadny wuropony nawožen k rědka sa nej wohladnyč chžyl, a so je hižom tóhdy do šralych lę. Š ženicž chžyšche šo tola šmjercžradny. Šššo budžišche mudrišcho bylo, šo ženjenja wšdacž. Šle šelko tych hólzow na šwěczje je, kotrymž na žęitwu njedže? — Duž šo k tym rjenšocžinjerškim hólakom šlubi a wotmę k nim wješely kwaš. Šón pak bě šebi w falschnej wutrobje prajil: Šajebacz rjanoscz, hdž jeno šo do jejneho ššěbora šynu. Ššchpóbla móžu dže k rjenšchimi dyš a dyš wješelko pomęcz. Š k žyła wšchal wona njebudže najdlęje šhodžicz, hdž je pschezo tak šlęda a špra kaž njerake praschime šurjo.

Š tym wobmyškom bě šo pak k šwojemu mjersanju šlepotnje truhnył. Š mandželštwje wona woczerstwi, so bě to dživ, njech tež pschezo šlędojta wosta a šczęjneho nahlada njemę. Š wón woczakowasche mjersazy na jejnu bóršownu šmjercž. Š woprędka bęšche hašby dla hišcže rjenje k nej czinil. Šóršy pak bu jemu to wostudly czinł, a wón woliwny dužy w lubošnych šlowach

„Wschalo te pjenjesy mam, njech tež tu howu na pschidawš pódla“, prajesche šebi, „pscheczo dyrbial šo nětko hišcže dlěje psched njej tak tajcž?“

Šo krótkim wona do teho pschińdže, kajki je to jeczibjel, kajtemu šebicziwemu bšmanej je šo do mozy dała. Nětotražkuli by šo to počala šlobicž a šo kaž wregina njembricž. Wona pak jeno mjelcžo płašasche a njesehna žaneje swady, ani s jenicžkim kšakty šlowcžtom. Ale čim bóle to jacžu, kajkeho ludaka ma, čim bóle pinašche šo, jemu wschě móžne luboscže čžinicž, a tak jemu lodowu wutrobu šhrěcž. Ale wón wolódní dale a bóle pschecžiwó njej. A bóršy šaplapa šjebana wboha, kaš žahly wón wocži ša rjanškami šcže. A dokelž bě jemu to robotna cžeža, doma pschi njelubej mandželškej bywacž, šloži šo na to, wjecžor kaž wjecžor žonine pjenjesy k picžu a hracžu do korežmy nošycž. Ša wutrobne proščenja, šo by šo tola božedla štaženja pašl, šhoni wona jeno borki a štoriki. A přjedy hacž šo lěto miny, pschiženi wón šebi korežmarjež džowfu.

Ta psches to tak hrosnje franjena mandželška njesehna wo tym žaneje hanibneje hary, dokelž bě čžicheje mijeje dusche. Ale šo bolosnje rudžo šrěbasche šylšy do šo a škoržesche w potajnym Bohu, s horžymi hronami prošcho, wón čžył njeschwarnemu mužej wutrobu k polucže wrócžicž. Tón pak šo njewiny na dobry pucž, ale bu džek a hóršči. Še šuano džiw, šo ji wscho lubowóčkowanje s woblicža šcžeka? — Šu husto w šylšach pytnyšči bu wón pscheco hrosnišči na nju. Šaj, dlěje a bóle w nim še šleho gromjenja jědojte hidženje šrosče. Škóncžnje ju njesambžo wjazy s wocžomaj widžecž, ržesche wón ša jejnej šmjercžu, šo by šebi mohł škerje a lěpje tu rjanu šlěhanku wsacž. A Šatanaš nadu jemu tón bjesbóžny wotpohlad, tej hidženej žonje žiwjenje rubicž.

Škradžu wón jěda k šawdacžu kupi a kašasche na to, kaš by ji do jědže šawdał. Šo njemohła jěda s wocžomaj pytnyč, wón k wjecžeri s bosankow poliwkú škasa, wuradžo šebi, ta džě je čžorna a njeda ničeho we šebi widžecž. Džowfa pschinješe kóždemu, jemu a žonje, s kuchinje polnicžki talem a psched kóždym na blido štaji. Přjedy hacž počeschtaj jěcž, wón hišcže žonu do pinzy po piwo póbła. Mjes tym hacž wona přjecž poby, wón do jejneje šchlicžki s šhwatkom tak wjele pólverka šypny, šo bylo psche wjelki k štaženju došcž. A něšcto wot teho jěda wón rucže w papjerzy do jejneho šchiteho kašcžjika tykny. Šo dyrbjesche po jejnej šmjercži dopokasmo bycž, šo je mjelcžo jěd měla a jón šebi šama k šmjercži wšala.

Ššo wrócžiwšči s pitwom, wona jemu s karana do šchleńzy nala, a čžyšche tež k blidu, bjes teho šo by jeno na to podychła, kajke to na nju štaženje kaš. W nim bšsche pak to nětajki šbyłt čžlowiškeho čžucža, šo njechasche s wocžomaj widžecž, kaš budže žona tu mordaštku poliwkú jěcž, abo bšsche to džiwne nucženje w nim do njeho póbłane s wyšola dele? Wón wustocži na šhwilku, wostajšči šwojeje šchlicžki wot blida še jštwy, mjes tym hacž by wona jědla.

Ši bě tak wonajko džiwno, kašbyrjekł: njejěš! Ale šo njeby na nju dla njejědže herjekł, hdyž by šašo pschischol, wša žžizu a čžyšche šej še šchlicžki wsacž. A hlej wschał, runje w tym wotomiku pušcži šo še štwineho wjetča do jejneje wjecžerje pawł. Škucže jo šhrabnywšči, wona to wohidne šwěrjo na šemju čžyšny a s čžrijom rošmasny. Dokelž šo nětko šwojeje šchlicžki grawowacž poča, pomyšli šebi: „Ty wosmjesch šebi mužowy talem a štajiš jemu šwój. Wón teho pawka njeje widžal, duž móže bjes grawa jěcž, a bjes šchodny tež, dokelž pawł ša tajki wotomik ničšo šeschčobžil njeje, hdyž je tak lědy dopadnyč mohł. A dokelž štej šchlicžzy jena kaž druha, kaš čžył to pytnyč, šo s mojeje jě?“

Nicžo njewjedžo wo žanym jědže, wona mužowu šchlicžku na šwój boš šcžahny, šwoju pak štaji na jeho boš. A po šhwili, pschischedšči do jštwy, wón s dobom tu šchlicžku še šwojim hškim nacžinkom wuži. —

W nozy wón žalošnje škwlicž a horjofacž poča, kaš jeho hšlžy w nutrinach pali a w žiwocže rěša. Ša pětna želníwa žona, wo muža štyšna, hacžrunje bě na nju tak hrosny, w štoku po blíškeho lětarja póbła. Tón roššudži bóršy, šo je tu nětajki jěd. Ale kaš je mohł jěd do njeho pschińcž, hdyž tola ničšo druhe jědł njebě hacž wona, a ji džě njebšsche šlě?

Šekar wjesche s hłowu, špytujo tajke a hinajte šrěbki pschecžiwó jědej. Žona płašasche wo muža pschi šhorokóžu palate šylšy, hacžrunje bě ju wón bjes čžucža rudžil a tyškil. Ale nětotši mēnjachu, šo šu to šekharne šylšy, a počachy tukacž: Ša šo tak počžinja na wocži ludžom, šo njebychu ša prawdu pschischli. Šacž-tež-to wona jemu šawdała njeje, šo by teho trapjerja wotbyła?

Šdyž tajkele tukanje bohotej do wuschow pschińdže, da ju wón šadžicž a pschirucži šudnikej: „Šytaj a hladaj, šo na šwětko štajiš, šcto na tym tukanju je, hacž s wěrnoscže rěcži abo hacž kže!“ — Š tym šhoržym bu dale a hórje. A hdyž jeho štrachota pschěwja, šo dyrbi psched Woži šud, špowjeda šo a na šjawné wušna, šcto je byl škóšneho čžinik, šo by ju morik. Šaj, ale hdyž je tola ji do jědže škažerškeho nacžinka šypnył, kaš móže bycž, šo ma niž wona, ale wón w šebi jěd? — Šo bšsche potajny džiw. Šcto by jón wušlědžicž mohł?

Ša mandželška wosta pschi wschitkich pschepytach na tym, šo ničšo wo žanym jědže a šawdacžu njewě. Šako pak šudnikej šrospraša, kaš je s tym pawkom šo mělo, dha jejne njewina na jašne póšnacže štupi. Duž ju ša bjes winy widženu domoj pušcžičku a falščnym tukanjem šawrje šo huba. —

Ša powjescž šo do wschitkich štron rošnješe a wschudžom pobožni ludžo prajachu: „Šcto njemohł tu Woži poršt widžecž? Šlej, šamo nětajki pawł móže po Wožej woli pětnemu čžlowjekej žiwjenje šdžeržecž a škóšne šašady škamacž a šnicžicž.“

Wschelake s bliska a s daloka.

Š Grodžišcža. Šot 8. žnježza hacž do 5. požnježza 1910 šo tu šeminar šerbskich študowazyč bohóškwostwa pod wóženjom k. šararja Wrošaka wotbywasche. Šěchu 4 šobustawy, kotrež mējachy tež wschě šerbske a němšle přědowanje: stud. theol. Šurt Šandrik s Šomorna, Šurij Šsmola s Šudestež, Šugust Šrawz s Šukožny, Šhorla Šschizan s Šobžija. Šědomošne džělo wobštejesche w rěčžnizy, wuškwadowanju katechizma a lista na Šomškich, pscheloženju šymboliškich knihow a čžitanju knihi „Šucž še Šchryštušej.“

— Ša šapóbłanza do šhěžorstwoweho šejma je šo w Šžopawškim wotrjeku šašo šozialdemokrata wušwolik a to přjedawšči duchowny Ššhra. Šobžarowacž je, šo duchowny, kiž je pschi šastupje do duchowniškeho šastojštwu šlubil, šchescžijansku wěru ludej wucžicž, do šozialdemokratiškeho lěhwa pschěńdže. Šórje pak hišcže je to, šo tón šamy přjedawšči duchowny na Šipščanškej šozialdemokratiškej šhromadžinje, kotraž šo nětko wotměwa, lud napomina, s šchescžijanskeje žyrkwje wustupicž.

„Šombaj Šób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjach „Šerb. Šowin“ na wšach a w Šudyschinje dostacž. Ša šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.